

Doba radosti.

Tiho, tiho kar čez noč...

Tiho, tiho kar čez noč
rože zrastle so livad;
tiho, tiho kar čez noč
se vrnila je pomlad...

Tiho, tiho kar čez noč
spet veselje je prišlo;
sladke pesmi so prišle
v mojo tiho sobico...

Bogumil Gorenjko.

Spet, kot nekdanj.

Spet metuljčki so vrnili
v širno se polje;
sladke misli so vrnile
v moje se srcé.

Spet so zrastle rože mlade
po logeh, vrteh;
spet se vrnil v mojo dušo
je veselí smeh.

Spet so v trate naselile
drobne ptičke se;
v srcu so se naselile
sladke pesmice.

Bogumil Gorenjko.

Na pot!

Gora je ozelenela,
trata s cvetjem se odela,
v gredi roža razcvetela —
juhé!

Zbral si bom prijatelja,
pa tja daleč pojdeva,
tja do morja sinjega —
juhé!

Bela cesta čez polje
pelje daleč; kdo pač vé
kam čez dole in gore —
juhé!

Nič skrbi in tuge nič!
Pela bova kakor ptič
čez doline, trate, grič —
juhé!

Bogumil Gorenjko.

Pomlad podi skrbi.

Zopet zlato solnčece
se nasmiha čez polje;
vabi iz zemljice c.
da odene širni svet.

Tudi človek brez skrbi
čez livade spet hiti,
mu igra na ustni smeh,
kakor v zornih, mladih dneh.

Nove pesmi ptičji zbor
nam žgoli z zelenih gor.
Vse pomladni pije slaj,
svet je kot nebeški raj.

Oj le sijaj, solnčece,
na poljane in gore!
Ko pomlad se nam smeji,
tudi človek mlad se zdi.

Mokriški.

Starčkova pesem.

Pomlad se vrača,
pomlad se vrača;
iz njenih ust
glasi se spev,
iz njenih očk
blesti odsev
mladostne sreče.

A moja vesna,
mladosti vesna,
že zdavnaj, zdavnaj
umrla je,
bridkost mi dušo
z jesensko meglo
zastrla je...

Bogumil Gorenjko.